

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **V. K.**, státní příslušnost Arménská republika, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 8, 186 31 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2015, č. j. KRPS-74693-62/ČJ-2015-010026, o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2015, č. j. KRPS-74693-19/ČJ-2015-010026, a to o 60 dnů.

Žalobce v úvodu žaloby uvádí, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 123b, § 124 a § 125 zákona o pobytu cizinců, čl. 5 a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“) a čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Konkrétně žalobce namítá, že jeho správní vyhoštění se ve stanovené době nepodaří realizovat, jeho zajištění tudíž není nevyhnutelné a odporuje proto čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Doba zajištění byla prodloužena o 60 dnů, neboť delší zajištění vzhledem k tomu, že v zajištění setrvává již 4 měsíce, není možné. Tato doba však byla odůvodněna pouze tím, že nelze přesně určit dobu vydání náhradního cestovního dokladu. S tím žalobce souhlasí, avšak konstatuje, že žalovaný nevychází ze své správní praxe, protože jinak by věděl, že vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem Arménie je u občanu dlouhodobě žijících v zahraničí poměrně zdoluhavé. Žalobce též nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že potvrzení o zajištění ubytování bylo účelové.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul svá předchozí zjištění. K žalobním bodům uvedl, že napadené rozhodnutí odpovídá § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je v něm uvedeno, že příprava výkonu vyhoštění je složitá. Dne 4. 7. 2015 však bylo vydané rozhodnutí o správním vyhoštění a žalovaný je tak připraven k jeho realizaci. Žalobce byl zajištěn 2. 3. 2015 a doba zajištění byla v souladu s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice stanovena na 60 dnů. Žalovaný pravidelně zkoumá, zda důvody zajištění trvají. Dle sdělení ředitelství cizinecké policie, které vyřizuje vydání náhradního cestovního dokladu, je žalobcova totožnost ověřena a arménská ambasáda je připravena náhradní cestovní doklad na vyžádání vydat. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění tudíž bylo vydáno po náležitě zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný se zabýval otázkou zásahu do osobních svobod žalobce. Neporušil tudíž ani čl. 8 ani čl. 5 Úmluvy. Žalovaný zvažoval i možnost postupu podle § 123b zákona o pobytu cizinců a náležitě odůvodnil, proč tohoto institutu nevyužil. Zjistil totiž, že žalobce nemá na území ČR v evidencích hlášenou adresu pobytu. Z jeho výpovědi plyne, že žil na různých místech, naposledy s družkou ve F. L.. V době zajištění neměl platný cestovní doklad, vízum a nebyl legálně zaměstnán. Vydával se za jinou osobu. Rodinu na území ČR nemá. Nemá finanční prostředky na pobyt a není zdravotně pojištěn. Jeho tvrzení o těhotenství družky takto popřela. Žalovaný proto rozhodl, že by uložení zvláštního opatření neplnilo svůj účel, neboť chyběla záruka, že by žalobce z území ČR vycestoval. Žalobce totiž dřívejší správní vyhoštění nerespektoval. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů, přičemž nezjistil ani žádné vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Krajský soud předesílá, že v úvodu žaloby vyjmenovaná ustanovení právních předpisů nepovažuje za samostatné žalobní body, a to pro jejich nekonkrétnost. Porušením těchto ustanovení se tudíž zabývá pouze v souvislosti s konkrétními námitkami, které jsou dvě. První námitka tvrdí, že zajištění není nevyhnutelné, neboť se v prodloužené době nepodaří realizovat, protože zajištění náhradního dokladu je komplikované. Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný otázkou vydání náhradního cestovního dokladu zabýval a uvedl, že náhradní cestovní doklad bude vydán do několika týdnů. Toto tvrzení má oporu ve správním spise, ze kterého plyne (z úředního záznamu ze dne 20. 6. 2015), že totožnost žalobce byla ověřena a náhradní doklad bude vydán v co nejkratší lhůtě. Jelikož tedy byl již žalobce ztotožněn, což může být u osob dlouhodobě pobývajících v zahraničí časově náročnější proces, lze se za této situace ztotožnit se závěrem žalovaného, že pro samotné vydání náhradního cestovního dokladu postačí doba, o kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo. Zajištění žalobce je tudíž třeba hodnotit jako nevyhnutelné i ve smyslu čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou, a to včetně tvrzeného porušení příslušných ustanovení právních předpisů.

Druhou námitkou žalobce brojí proti závěru žalovaného, že potvrzení o zajištění ubytování bylo účelové. Tuto námitku žalobce uvádí v souvislosti s nevyužitím zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. K tomu soud z rozhodnutí žalovaného a správního spisu (z úředního záznamu ze dne 18. 6. 2015) zjistil, že při pobytové kontrole u žalobcovy družky na adrese x tato předložila doklad vystavený J. Š. dne 30. 3. 2015 potvrzující ubytování pro žalobce od 1. 4. 2015 do 31. 3. 2016 na adrese shora uvedené. Tento doklad součástí předloženého správního spisu není. Soud však má za to, že tímto dokladem a jeho věrohodností (konkrétně věrohodností podpisu žalobce, který v den údajného podpisu již byl zajištěn) se není třeba blíže zabývat. I kdyby totiž úvaha žalovaného o nevěrohodnosti uvedeného dokladu nebyla správná, nemohla by existence tohoto dokladu nic změnit na nemožnosti uložit žalobci alternativní opatření zejména ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií), neboť tomuto postupu nespovídá další skutkové okolnosti věci, které žalovaný zjistil v dostatečném rozsahu. Zejména jde o skutečnost, že žalobce nežije na území ČR ve stabilizovaném vztahu. Tvrzená adresa není zapsána jako místo pobytu žalobce. Žalobce též v minulosti opakovaně nerespektoval správní vyhoštění a na území ČR zůstával dlouhodobě nelegálně. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou.

Pokud jde o uložení alternativního opatření podle § 123c zákona o pobytu cizinců (finanční záruka) touto otázkou se soud nezabýval, neboť žalobce k ní nic konkrétního netvrdil a nejde tudíž o projednatelný žalobní bod.

Lze tedy shrnout, že soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 21. července 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková